Dumitru Păcuraru

Măcelăria și alte poeme

Într-o lume în care
anomalia devine cauză
iar perfecțiunea efect
decât să-i cred
pe Descartes & Pascal
mai degrabă înclin să-i
dau dreptate lui Dalí
când spune că dacă
nu ar fi văzut un anus
de hipopotam
nu ar fi știut niciodată
cum să deseneze
o floare a soarelui.
(**Sfântul Dalí**)

Dumitru Păcuraru

Măcelăria
și
alte poeme

2019

Imagine copertă: Mircia Dumitrescu

Redactor: Teodor Dună

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PĂCURARU, DUMITRU
Măcelăria şi alte poeme / Dumitru Păcuraru.
- Bucureşti: Tracus Arte, 2019
ISBN 978-606-023-063-2

821.135.1

www.tracusarte.ro
Editura Tracus Arte
Bucureşti. str. Sava Henţia nr. 2, sector 1

Câteva destinații poetice

Deutsche Welle anunță că a murit poetul Petre Stoica

Eram însoțit și am făcut un lung ocol. Ne încadrasem greșit
la Marele Sens Giratoriu iar GPS-ul indica mereu o altă direcție
a destinației noastre: spre Praga. Spre Praga? Nu spre Cordoba?
Nu spre Cordoba. Volskwagenul, ca lupul-câine din chemarea
străbunilor, își fixase alte ținte. Avea pesemne în motor un drăcușor
de lup cenușiu ce-și impunea propria voință. Noaptea, gonind
pe autostrada Mitternacht, gonind spre pădurile lupilor cenușii,
peste chipul copilului Kafka se suprapun ultimele note din *Oda
bucuriei* din care a dispărut orice urmă de bucurie. Beethoven
ne aduce aminte de Dumnezeu. Dumnezeu ne aduce aminte
de Beethoven. Sfinții ascultă Wagner: Walkiria, Rienzi. Riens. Riens.

Brusc Deutsche Welle anunță că a murit poetul Petre Stoica.

*

Ninge argintiu peste Germania. Ninge peste pădurile
lupilor cenușii. Germania, ah, Germanie, după virajele pe care
le-ai făcut în istorie, totul ar trebui să fie invers: zăpada verde,
bradul (o tannenbaum, o tannenbaum) alb și strălucitor,
iar poezia, lapte negru țâșnind din Todesfuge, neagră
și condensată ca aerul comprimat în interiorul cauciucurilor
de iarnă ale Volskwagenului. Scrâșnind, autostrada Mitternacht
șerpuiește în miezul de gheață al echinocțiului de primăvară.
Freze mari, buldozere cu dinți de oțel, adună zăpada mieilor
în grămezi, pe marginile drumului întunecat. Argintie este zăpada,
nu cenușie. Nu cenușie ca părul bătrânilor lupi cenușii.
Noaptea, gonind pe autostrada Mitternacht, poate spre nicăieri,

poate înapoi înspre muzeul Kafka, spre Praga, poate spre Wolfsburg, poate spre Nürnberg, dintr-o camionetă cu număr de Salzburg, oraşul lui Trakl, ţâşneşte un drăcuşor de lup cenuşiu. Aleargă prin zăpada mieilor spre păduri, căutând urmele marelui lup argintiu dispărut din pădurile Transilvaniei.

Din oră-n oră Deutsche Welle anunţă că a murit poetul Petre Stoica.

(*Nürnberg, martie 2009*)

Stând singur la o masă în Berlin

Stând singur la o masă în Berlin mi-am adus aminte
cum stăteam singur la o masă în Frankfurt.

Era seară. Germania se pregătea de culcare,
grijulie, își înfunda vată și mărci ieșite din uz în urechi
să nu audă zgomotele și colcăiala istoriei.

Eram singur, nu-mi păsa ce cartiere, străzi, cafenele,
galerii și bulevarde trec prin mine, plecând sau venind.
Le lăsam să treacă: eram în orașul în care
n-aveam de gând să scriu niciun rând.

*

Departe de poezie. Nu iubeam pe nimeni. Nu conta
unde stam, stam la un mic hotel de la marginea orașului
cu vată în urechi, atins de o boală necunoscută.

Ca un cui bătut în perete, ca o picătură chinezească
în creștetul capului în fiecare dimineață mă trezea
cântecul aceleiași păsări.

Nu-mi venea să părăsesc Berlinul
– sau Frankfurt să fi fost? – până nu mă lămuream
de unde dracului venea și cum putea trece
de aspiratorul, mătura și sânii cameristei,
cântecul acelei păsări al cărei nume
nu l-am aflat niciodată.

Părăsesc, totuşi, Berlinul – sau Frankfurt să fi fost? –
puţin trist, din cauze care îmi scapă, contaminat
de o uşoară, neagravantă formă de priapism,
tipic german.

Verde brut, verde Down

Aşa am văzut-o: îmbrăcată într-o rochie verde
lângă un bărbat îmbrăcat în negru.

Pentru mine oraşul acesta va fi mereu o femeie
văzută cu coada ochiului la braţul altui bărbat.

Cred mai degrabă în privirea periferică, bine ţintită
a bărbatului decât în formele clar conturate, în culorile
şi substanţa bine definită a unui trup de femeie privit
pe îndelete într-o cameră bine luminată din hotelul
König von Ungarn sau Kaiserin Elisabeth.

Oraşul acesta va fi mereu un ocean de rochii verzi,
însă eu recunosc doar o singură rochie verde
văzută cu coada ochiului în Bruno Kreisky Park la braţul
unui bărbat sobru, costum negru, pălărie verde, umbrelă kaki.

*

Dintr-un luminiş un copil cu sindrom Down arunca pietre
spre o mică nimfă din mijlocul unei fântâni arteziene.
Agitându-şi umbrela, guvernanta striga:
Georg, fii cuminte! Fii cuminte, Trakl,
acela este un Pălărier, un Adolf, nu te apropia de el.

De dragul ochilor tăi verzi, mereu şi mereu voi vedea
oraşul acesta ca pe o femeie în verde agitându-şi umbrela,
strigând „fii cuminte" spre un copil ce aruncă pietre
în nimfa din mijlocul unei fântâni arteziene.

Aşa am văzut-o: îmbrăcată într-o rochie verde
lângă un bărbat: costum negru, pălărie verde brut,
mustăcioară, umbrelă kaki.

Seară de seară, ziua şi noaptea, te voi îmbrăca în rochii verzi
până voi transforma oraşul acesta într-o mare croitorie,
într-un ocean de rochii, pălării, umbrele, guvernante
ieşind la plimbare în parcurile din Viena
cu o mulţime de copii Trakl cu sindrom Down de mână.

Câteva destinații poetice

Vino în numărul meu de aur
am două locuri libere la business class,
vino în urechile acului prin care vom trece
cămila pregătită pentru marea călătorie.

*

Vino între rotițele ceasului din turnul Bisericii Negre
din Brașov: în ultima vreme limbile lui scot sunete ciudate,
arată ore, minute, secunde demult dispărute,
vino între rotițele lui să aflăm de unde naiba scoate
acest ceas ruginit însemnele altui timp și cui folosesc?

*

Vino în parcul Copou, în mijlocul cercului
cu o circumferință mai mică decât
centrul cercului și toate razele dau pe dinafară
ca spuma laptelui uitat pe foc.
Vino în spuma laptelui uitat pe foc.

*

Vino în wc-ul ce deserveşte atelierul Brâncuşi
de lângă Centrul Pompidou să avortezi
numărul tău de aur în numărul meu de aur
apoi să ne plimbăm teleleu prin pântecele Parisului
cu paşapoartele noastre jegoase în buzunare.

(*Paris, iulie 2015*)

Ceţoasa aniversare a poeziei

Aniversam cel de-al zecelea an
în care am trăit fără poezie
trecuseră zece ani fără poezie
la fel ca alţi zece ani cu poezie.

Zece zile fără poezie la Londra
fac cât zece ani cu poezie la Satu Mare
şi alte zece zile cu poezie la Londra
fac cât alţi zece ani fără poezie la Bucureşti.

Reciproca fiind valabilă este ca şi cum ai spune
că o singură noapte de dragoste
în Parisul interbelic
face cât o sută de ani de abstinenţă
credinţă masturbare în universul
concentraţionar al închisorilor comuniste
de maximă siguranţă de la Aiud, Gherla, Sighet,
poate şi Londra.

Locuri aiurea
pentru ceţoasa aniversare a poeziei.

(*Londra, ianuarie 2012*)

Unguri şi neunguri la Budapesta

Intrând în Budapesta pe înserat, înaintând pe Rákóczi utca
invariabil ajungi la Dunăre,
dacă nu cumva te rătăceşti prin puzderia de străduţe
unind radial

marile bulevarde budapestane cu traseul
păsărilor migratoare, păsări din nordul îndepărtat
trecând în drumul lor spre Africa
peste Ungaria.

Uite şi Dunărea, bătrâna Dunăre,
principala ei sarcină lingvistică la Budapesta
este, pare-se, să lege foarte solid
Buda de Pesta.

Maghiari în dreapta, maghiari în stânga.
Unguri pe ambele maluri.
Şi poduri.

Unguri şi poduri în stânga şi-n dreapta,
pe ambele maluri. Poduri de trecere, fără restricţii,
de pe un mal pe altul.

Hoteluri ţestoase prăbuşite din cer, târându-se greoi pe maluri,
terase mişcându-se sprinten pe picioare de unguroaice,
ţigănci cu fuste scurte, unguri, neunguri,
migranţi şi terase,

păsări de apă, perechi, răzleţe perechi de neunguri şi ruşi
înaintează încet, pe ambele maluri, întrebând de hotel Sofitel
Parabola surzilor

Păşesc lent, poeticesc, mă topesc în oglinzile tăioase
ale Dunării împreună cu acest mic poem
pentru Budapesta pe care-l pun într-o sticlă
de Tokaji Furmint

şi-l arunc în Dunăre cu speranţa că va ajunge
în Marea Neagră trecând prin Braţul Chilia.
O nebunie de-o clipă.

Pe celălalt mal, peste turnul bisericii Mátyás Corvin,
un corb împăiat îşi învaţă puii să zboare în cercuri
concentrice.

Cândva au înconjurat sau vor înconjura Ungaria
– poate şi Mitelleuropa –
cu sârmă ghimpată.

(*Budapesta, 21/22 septembrie 2017*)

Păsări casante

Prea multă apă
        prea mulţi oameni
prea puţin cer
        şi pământ

Păsări casante
        la fiecare mişcare
de aripă
        se fac pulbere albă şi fină
peste San Marco

Oamenii tac
        păsările ţipă în locul lor
fîl-fîl
        prea mulţi oameni
prea multă apă
        prea puţin cer
şi pământ

Bat la o uşă
        mi se deschide
intru în istoria translucidă
        a păsărilor casante

O bucată de pasăre zboară
        deasupra Veneţiei
apărând-o de alte bucăţi
        de păsări casante

Alte destinații poetice

Dacă vrei te pot duce în Oak Woods Cemetery
unde sunt depuse urnele
cu cenușa lui Mircea Eliade
şi a soție sale Christinel.

Sau la Spitalul Fundeni
unde pacientului Marin Mincu
i s-a spus că asistenta din salonul de lux
a născut un deşeu al neantului
citind *Pacient la spitalul Fundeni.*

Te pot însoți
la întâlnirea cu medicii întunericului,
mai precis în sălile de așteptare unde
amintirea cu adevărat înspăimântătoare
a morților incompleți născuţi prin cezariană
trece din cărnuri în ascuțișul bisturiului
doctorului Virgil.

Acelor morți proaspeți, neîmpliniți, cumsecade
la rândul lor li s-ar putea deschide burţile
ca să ne naștem toți deodată astfel întreaga omenire
să trăiască o singură viață și gata! hei rup, finish, c'est fini,
kaput! kaneț film, s-a dus dracului *next generation.*

Te pot duce în grădina în care Emily Dickinson
avea prostul obicei de a culege cu mâinile goale
fulgi de zăpadă să-i pună într-o farfurie
și să-i servească oaspeților la cină drept *foie gras.*

(Emily, de ce culegi tu fulgi de zăpadă cu mâinile goale?
    Culeg fulgi de zăpadă cu mâinile goale
    ca să văd şi eu cu mâinile mele fără ochi
    aşa cum văd orbii cu picioarele lor cu ochi)

Sau haide cu mine pe o bancă în Parcul Copou
unde o bătrânică simpatică fiind convinsă
că ea este Moartea îmi zâmbeşte, mă priveşte în ochi,
dar, sfioasă ca o adolescentă la prima menstruaţie,
încă îi este jenă să mă pipăie în văzul lumii.

Soare tâmpit de toamnă

Un cuţit stacojiu taie în două un ciorchine
de grauri care şi-au arondat
o ultimă secundă zdrenţuită a toamnei:
bucata asta de cer plumburiu
din satul poetului Ioan Alexandru.

Nu ciori aş vrea să văd aici, acum,
ci vulturi, vulturi de Topa Mică, vulturi
care să dea din aripi aşa cum urlau luuupii,
rar și preluuung, iarna, prin câmpiiiiiile
și păduuuuurile Transilvaniei.

Ceva freamătă a cunoscut: sunt frunzele
ce cad din noi, nu din copaci,
în iarba murdară, călcată de bivoli
                    și de cizmele noastre.

Încă o toamnă și un soare tâmpit de toamnă,
un cuțit ruginit tăind în două,
ultimul spectacol gratuit pe care îl dă luna noiembrie,
stolul de grauri dansând după o muzică pe care o aud
numai frunzele căzând din noi în iarba udă
în noroi.

Încă o toamnă a dobitocilor...
Mâine să sperăm că va ninge.

Vă amintiți pietrele lui Ion Gheorghe?

„Păsările" - PĂSĂRILE am scris cu majuscule
pe coperta caietului pe care l-am luat cu mine
în vacanța de vară, prelungită până toamna târziu,
înspre iarnă.

Vă amintiți pietrele lui Ion Gheorghe? Așa erau
sânii, obrajii, bucile fetelor din Delta Dunării,
numai că, vibrânde, pulsau, de parcă ar fi fost
pietre pline cu apă.

Privind păsările, fără să scriu un rând,
privind chelneritele din Delta Dunării.
Așa mi-au trecut vara și toamna,
cu caietul sub braț, fără să scriu un rând.

Da, am ratat o carte,
dar am câștigat un caiet cu foi albe,
imaculate.

Iarna am văzut „Păsările" lui Hitchcock
și caietul meu imaculat, deși ningea,
s-a umplut singur, într-o singură noapte, cu găinaț.

L-am numit „Poeme de rahat" și l-am aruncat.

(*Tulcea, octombrie 2011*)

Cântecul evreului rătăcitor

prietenului meu M.

Mă reîntorc acasă în amurg când iarba se pregătește
de culcare, iar în locul ei stelele se lasă păscute
de văcuțele care au tras toată ziua la jug
căruțele cu fân și porumb, spre hambare.

Stelele se prăvălesc în iarbă, iarba urcă la cer,
cerească pășune de iarbă amestecată cu stele, noapte
fără nicio opreliște, oriunde-aș fi sunt departe: dacă merg
mai departe pe drumul de țară voi ajunge la cimitirul unde
de foarte mult timp nu mai există niciun mormânt,
niciun însemn că pe acolo, cândva, a adăstat moartea.
Doar un lan de porumb ce pare etern.

Vechi cimitir evreiesc, fără niciun efort,
pentru o noapte intru în trenul din trupul meu – urc
pentru o scurtă călătorie în trenul de Acâș-Jibou
în care s-a urcat și copilul fugit de acasă spre Cluj.

Trenul nu mai trece prin copilul ce nu mai există. Nici
urmă de cale ferată, de gară și călători. Persistă
doar forfota de altădată. Vine de undeva din pământ. O aude
și copacul acesta care atunci fiind prea bătrân
să se urce-n vagoane și să plece împreună cu toată pădurea
a rămas să păzească lanul de porumb: îndepărtează mistreții
lăsând iepurii sălbatici să-și facă peste vechile morminte culcuș.

Rața sovietică

Deodată mi-a apărut în față,
am frânat, merita să o fac chiseliță,
însă ea a ieșit de sub roțile mașinii
legănându-se pe șenilele ei de tanc sovietic
camuflat în culorile curcubeului.

Scuturându-și penele s-a îndepărtat măcănind
ca un telefon care vorbește singur
în timp ce se descarcă.

(*Chișinău, septembrie 2018*)

Înverşunat, puternic, inexcitabil, mare, înfricoşător de mare, Kremlin, însă atât de inofensiv, aproape
umil când îl vezi de aproape. Crem şi lin, privit de jos în sus pare o fântână romană, rotundă, în mijloc
un fel de zeiță cu fund de rusoaică proiectată pe cer. Încolăcit ca un şarpe, în loc de cupolă, cerul pare să
aibă un sân de femeie. Numai bun de mângâiat. În loc de sfârc, un cap de şarpe. Numai bun de zdrobit.
Trebuie să-ți scoți din minte Trinitatea, calota, aurora astrală, jocul ielelor, materia întunecată, cercul de
gheață al cărui centru pierdut în noapte ne priveşte de sus, din turnul unui
Christos văzut prin ochii de sticlă ai unui Lenin de carne-înghețată.
Ochii domnului privesc prin el ca printr-un binoclu întors.

Un poet din Moscova sparge magia. Spune, mai în glumă, mai în serios, că turnurile bisericilor
pravoslavnice
din Mama Rusia au vârfurile ascuțite ca să nu se poată aşeza Buddha pe ele, în poziția lotus.
Şi râde cu gândul la ce i s-ar putea întâmpla grăsuțului Buddha, îi vede curul lui mare înfipt
în vârful unei cruci de bronz aurit.
Părăsesc grupul, cobor în parcarea hotelului Matreşca să joc tontoroiul cu veverițele moscovite
pe capota unei maşini a Miliției, noul altar al nopților mele albe de la Moscova.

Intru într-un bar. A nu bea într-un bar la Moscova este ca şi când ai face economie de hârtie igienică într-o fabrică de hârtie igienică naţionalizată. Revin la grup. Ghidul cu ochi albaştri, sânii ei translucizi semănau cu spatele unui purceluş de lapte, ne explică cum sunt hrănite veveriţele din Moscova.
Vechea poveste: plantezi copacul în New York/ stai la umbra lui la Paris/ culegi ghinda la Berlin/ o urci înapoi în copac şi astfel hrăneşti veveriţele roşii din Moscova. bla-bla-bla
Ochii albaştri de veveriţă m-au prins pe roşu. Intru în aura lor magică.
Adorm. Visez un mare NU, un NIET încrucişat cu NEIN peste turnul Kremlinului. Visez Instalaţia AXE.

La Moscova plantezi copacul		La Berlin plantezi copacul
La Berlin stai la umbra lui	NIET/ NEIN	La New York stai la umbra lui
La Paris urci în copac veveriţele		La Paris urci înapoi ghinda în copac
Culegi ghinda în New York		La Moscova împuşti veveriţele

AXE. Matrioşka în poziţia lotus

Ai nevoie de bilete de călătorie dus-întors, Moscova, Paris, New York, Viena,
Ottawa, Berlin, Bruxelles, Strasbourg,
de un copac, de câteva veveriţe, şi pentru că în Primul Război Mondial dragostea era o mănuşă Steyr
Mannlicher cu un singur deget ai nevoie de o mănuşă militară Steyr Mannlicher cu un singur deget.
La Instalaţia „Jocul ielelor în Piaţa Roşie" mai ai nevoie de un cerc roşu, poate fi şi doar o coardă,
o căldare, un ou, o bucată de gheaţă, o cocardă, o cruce trilobată, câteva cărţi în limba rusă,
o maşină pe care scrie MILIŢIA CELESTĂ, un miliţian, ba nu, doi miliţieni, fete moscovite
îmbrăcate în verde, câteva veveriţe de pluş.
În locul lui Buddha merge şi o păpuşă matrioşka în poziţia lotus aşezată alături de alţi cerşetori
cu mâinile întinse în faţa unei biserici.

Mănuşa cu un singur deget

Visez că dorm într-o mănuşă cu un singur deget, în mănuşa Steyr Mannlicher.
La subinstalaţia asta nu ai nevoie decât de o fereastră larg deschisă spre piaţa centrală.
Decupezi o mulţime de cuvinte de gen masculin şi să le arunci pe jos, trânteşti peste ele
o mănuşă militară cu un singur deget, o curea lată, încrucişezi o carabină Steyr Mannlicher
cu o *Katiuşa*, trânteşti lângă ele o puşcă de vânătoare şi ai mai degrabă un prapur decât cel mai tare *cocktail Molotov*. Practic se iau ingredientele de la modulele subinstalaţiilor Veveriţele vesele din Moscova,
Jocul ielelor în *Piaţa Roşie*, *Hermes* ascultă ectenia, *Măcelăria*, *Călătorie în timp*, 1952, Reşiţa 1984,
Ca sub un sutien de marmură. Mănuşa cu un singur deget se introduce într-o mănuşă cu cinci degete
şi se expune în muzeul Matrioşka în sala prapurilor îngheţaţi.

Te poți ascunde sub un sutien de marmură

Am văzut orașe ca niște frânghii care se împletesc singure, pe ascuns. Ca un hostel
care-și mănâncă paturile, cazații, draperiile
și-și sparge geamurile cu pietre. Ca un vânt duminica măturând totul în cale. Ca o masă cu o foame de lup
înfiptă-n tăblie, în cuțite, în furculițe și-n farfurii. Orașe ca aruncate din avion. Un oraș ca un șoarece în supa
de la cantina săracilor. Orașe ca o eclipsă care trece din mână în mână până ajunge în ochiul
care o vede fără să ridice pleoapele. Orașe verde brun, orașe verde vânt, orașe verde Down.
Un oraș ca o defilare de 23 August lăsată cu pumni în cap și picioare în fund. Am salutat orașe cu două degete
și o palmă făcută pumn, scuturată vârtos în aer. M-am ascuns în orașe ca sub niște sutiene de marmură.
Puternice prin moliciune, invincibile prin emoție.
Într-un oraș, ca sub aceeași pătură, ca sub cerul înstelat, cu o verișoară, în adolescență.
În timp ce tu doar o priveai, ea avorta viitorul copil din flori al tatălui său.

Satu Mare / Sătmar / Szatmár / Szatmárnémeti / Sathmar / Pasărea Modar

(poem didactic)

Lui Ion Bogdan Lefter & Mircea Florian

Dumnezeu ar fi putut găsi o mie de motive să se îndrăgostească
de acest oraş. să-L ocrotească, să-L apere şi să-L vindece de muşcătura
viperelor din Pădurea Noroieni – şi alte o mie de motive să-L lase uitat,
la capătul lumii, hăt departe, acolo unde se agaţă harta României
în cui. Aici – după un uşor tremur al buzelor NU devine NEM Daigen,
perechea DA-IGEN, autodevorându-se pe sine, face salturi bruşte de
broscuţă hopa-hopa, ţopa-hopa sau de pescăruş alb/negru/alb/negru,
sus-jos/sus-jos/ est-vest/est-vest/ deasupra unui inexistent val
de ape-mâluri/mâluri-ape.

*

Porumbel-cioară, pasăre de pământ, cruce zbură-
toare elegant salutându-se-n aer cu alte cruci zburătoare,
şarpe şi damă de pică în mâneca unui jucător ghinionist.
Pasărea Modár: cineva i-a spus flamingo cu picioare de elefant.
Acum este dimineaţă: ea planează uşor deasupra casei mele.
Este amiază: se ascunde sub umbre şi pietre.
Este seară: ea planează lejer în cercuri largi, voluptuoa-
să ca o viitoare noapte de dragoste, cenuşie ca moartea.

*

Curând va fi noapte. Văzută de sus, răstignirea la Satu Mare
este aerodinamică, învierea, incertă. Acum este noapte.
În cercuri strânse, tot mai rapide, tot mai nervoase, ovoi-
dale, cu ciocul ei de aur, nu de rubin, cu aripile ei de argint,
cu picioarele ei de plumb Pasărea Modár
loveşte în zidurile unor turnuri imaginare.
Până la urmă zidurile se vor prăbuşi
nu sub intensitatea loviturilor,
ci sub greutatea oului său.

*

Satu Mare / Szatmár / Sătmar / Szatmárnémeti / Sathmar.
Tăcerea nu-i singurătate, ploaia nu-i meşter priceput
la toate ca să intre în catedrale şi să repare tuburile,
tubulaturile, încrengăturile tuturor orgilor apoi să cânte
Az a szép... Aza a szép... aşa beau oamenii buni

S-au dus orgiile de altădată.
Satu Mare, inima ta nu-i diapazonul
nervilor mei.
Singurătatea-i tăcere,
singurătatea nu-i moarte.
Aici câinele moare ca un câine.

Sufletul lui,
cârpă luată de vânt, de pe sfoară,
dintre cearşafurile spălătoresei,
trecând de la un negru intens
la un palid, cadaveric albastru,
se opune din răsputeri
să nu se desprindă de trup
şi să se înalţe la cer.
Se agaţă de fiecare creangă,
de fiecare zid,
de fiecare acoperiş,
refuzând categoric să se gudure
la picioarele Domnului.
Hoit împuţit, preferă să zacă
la marginea drumului
până va deveni primul hoit care nu pute.

*

Nici mie nu-mi plac paradoxurile. Urmând molia,
fluturele-cap-de-mort, iau umbra oraşului în mână.
Stradă cu stradă, clădire cu clădire, om cu om.
Când deschid palma descopăr în ea un mic pui de năpârcă.
Ceva candid. Dacă n-aş şti că are venin l-aş duce la gură.
Mâini care pot înlocui ochii - deci mâini care văd,
strâng mâini care pot ucide năpârca.
De ce nu o strivesc?

*

Inimi care înţeleg tăcerea devin lipicioase crâmpeie
de şoapte în urechile păroase ale copacilor desfrunziţi
de omizi, nu de toamnă.
Aşchii de cântece alunecă dinspre oraş spre păduri
pe aripi de mierle albastre. Apoi, preluate
de stoluri agresive de grauri, sunt purtate spre cer.
Când nu mai pot,
dumnezeu le-ntinde mâna.
O mână cu degete lungi, de ceaţă,
cenuşă şi fum. O mână paralizată, zbârcită,
de pianist mort.

*

Brusc totul devine atât de transparent încât din nimicul înconjurător vezi cum timpul îţi face cu mâna. Ca un diliu de la fereastra unui spital de psihiatrie. Nicio aluzie la Széchenyi, Eminescu, Petru Bran, morţi în ospicii. Aici, cândva, într-o seară, pentru o clipă, s-au întrevăzut oazele morţii şi umbrele strănepoţilor pe care nu avea cine să-i nască. Şi nu va avea cine să-i nască.

*

Undeva, înspre Codru, în miez de iarnă un foc palid arde în paiele lăsate pe câmpuri. Deci nu încălzeşte. Alt foc, un mic foc de vreascuri, adună în jur pâlcuri-pâlcuri vietăţile nopţii, mogâldeţe, gomboţi ai singurătăţii. Toţi se-adăpostesc de ploaie, singurătate, moarte şi frig lângă focul ciobanului Iuhasz. Focuri. Alte focuri, aprinse în marile livezi de meri din Csengersima, Dara şi Vetiş luminează câmpiile

someșene, alungă bruma, gonesc nesfârșitele cârduri de ciori spre Ucraina, iar Ungaria, cocoțată pe spinarea unui căluț de ringhișpil, ne împinge spre un promontoriu: Satu Mare / Sătmar / Szatmár / Szatmárnémeti / Sathmar – oraș de est pentru unguri / oraș de vest pentru români. Un punct mort în jurul căruia linia curbă a orizontului ar putea fi îndreptată cu un clește de tăiat sârmă ghimpată, o mitralieră fără gloanțe, un tirbușon, o sticlă de vin, o seceră, o nicovală, un ciocan. Un mecanism abil, un ritual foarte complicat de așezat masa pentru oaspeți, patul pentru amorezi.

Urmărind traiectoria acelui punctuleț alb (broască, pescăruș, pasăre Modár suflet de câine fabulos, d-zeu mai știe ce, daigheni reînviați, fluturi-cap-de-mort, defunctele Keleti Ujság, Szamos, Icoane Maramureșene, Țara de Sus, Ziarul de Vest, Új Kelet, Solstițiu, Poesis – toate culese de același bătrân zețar cu perciuni – ne deplasăm încet, lin, într-un continuum infinitezimal, parcă bătând pasul pe loc, spre un apus devenit răsărit, sau, la loc comanda, făcând stânga-mprejur, schimbând perspectiva, spre un răsărit improvizat, un controversat apus. Imediat ce noaptea-și aruncă stelele-n Szamos, pilați aiuriți căzuți din Pont, daigheni piliți se spală pe mâini în aceeași apă roșiatică, mocirloasă, în care, cu o zi înainte, și-au curățat cizmele pline de noroi, și-au aruncat zoaiele de la cele trei abatoare clandestine. Aici se bea românește, se mănâncă așijderea, ungurește, se-njură, se iubește și se moare bilingv. Odată pe an, după Paști, copiii creștinilor celor trei culte aruncă batiste-nflorate, petarde, parfum, ouă roșii, albe, albastre și verzi, pui de porumbei abia ieșiți din ou, peștișori, inele și lacăte în apele aceluiași Someș zemos.

*

Valea Someşului, Valea Ieriului, un loc pe cât de nisipos pe-atât de năpădit de verdeaţă, un rai al şobolanilor de câmpie şi cărărezelor de iepuri sălbatici. Ce s-a schimbat? Nimic. Câinele răpciugos, calul costeliv simţind biciul ţiganului pe spinare, nevăstuicile şi iepurii de câmpie giugiulindu-se în umbra deasă, printre crengi, lângă gardurile de beton ce înconjoară casele, dar şi cuptoarele dacice de la Medieşul Aurit. În fine...
... la urma urmei împerecherile pe furiş la popândăii, nevăstuicile, iepurii sălbatici din valea Someşului, din valea Chioarului, din valea Ieriului, ca de altfel şi la românii, ungurii, şvabii, rareori la evreii, rutenii şi ţiganii din Transilvania, Banat şi Părţile Ungurene – erau, dar nu mai ştiu, chiar nu mai ştiu, dacă sunt, dacă vor mai fi, de domeniul evidenţei.

*

Szamos / Someş. Satu Mare / Sătmar / Sathmar,
dimineaţa eleganţei în mişcare,
femeie fără memorie visând un amant invizibil,
dimineţile, femeile şi poezia – deşi nu este
mai mult decât o şaradă – dau fineţe, sobrietate,
precizie liniei orizontului, demilitarizează mersul pe jos,
instituie dictatura distincţiei conferind prestanţă
barbariei de orice fel.

*

Nu-mi pot imagina femeia din „Nud la malul mării"
de Nicolae Grigorescu înotând în Someş.
Are şi imaginaţia, ca şi poezia şi geografia,
limitele ei.

Pe măsură ce soarele urcă pe cer,
totul devine atât de confuz încât oraşul
dispare în nimicul înconjurător,
ca o carte care izbucneşte în plâns
când o închizi.

(*Bucureşti, octombrie 2018*)

Pălăria lui Van Gogh

nu-i decât aparență
trecere de la ora de vară
la pălăria de iarnă

între ele fusul orar
secunda ce precede clipa
în care cerul trage în piept
ultima gură de aer

între ele *Autoportretul*
unii ar spune o pălărie
ce vrea să iasă sau să intre în cap

Pălărierul de Satu Mare

Pictorului Aurel Popp

Cum ştii că eşti mort?

Ştii că eşti mort
mergând pe stradă
salutând în stânga,
zâmbind în dreapta.
Ca om civilizat,
pălărier de vază al oraşului,
dorind să pari şi mai afectuos,
vrei să-ţi înclini uşor capul,
să-ţi ridici pălăria şi să spui:
„Bună dimineaţa, domnule...
Sărut mâna, doamnă... *Ezt a csokot Aurel bacsi,**
dar nu-ţi găseşti
nici mâna, nici capul, nici pălăria.

Apoi îţi vezi pălăria pe capul altuia.

Din toată tevatura asta
singurii care au de câştigat
sunt groparii oraşului: *ők jobban csokot.***

*Poftim un sărut de la nenea Aurel
** Ei sărută mai bine

Dansând cu mâinile

(preambul la Măcelăria)

in memoriam Nicolae Labiş

Invitat la clubul pensionarelor, la căminul de bătrâni,
de ziua tangoului şi reumatismului, dansând cu mâinile,
în faţa oamenilor muncii de la oraşe şi sate,
citesc, selectiv, Constituţia RPR din 1952,
art.1 coroborat cu art. 7:

„În Republica Populară Română,
stat al oamenilor muncii de la oraşe şi sate,
bogăţiile de orice natură ale subsolului,
fabricile, uzinele şi minele, pădurile, apele,
izvoarele de energie naturală,
căile de comunicaţie de orice fel,
transportul feroviar, fluvial,
maritim şi aerian, băncile,
poşta, telegraful, telefonul, radio-ul,
mijloacele de tipar,
cinematografele şi teatrul,
gospodăriile agricole de stat,
staţiunile de maşini şi tractoare,
intreprinderile comunale
şi partea naţionalizată
a fondului de locuinţe de la oraşe,
constituie proprietate de stat
bun comun al poporului."

De ziua reumatismului, la clubul pensionarelor,
la căminul de bătrâni, în ropote de aplauze
oamenii muncii de la oraşe şi sate
dansează tango cu mâinile.

Răsplătit cu aplauze, aplaud.
Aplaud. Citesc Constituția RPR de 1952 de ori.
Mănânc și plâng. Aplaud.
Dansez cu mâinile: avem carne la masă.

Măcelăria

Bătrânul credea că lumea va fi mereu o vânzătoare tânără, grasă și frumoasă, care îi va mătura în fiecare dimineață trotuarul din fața micului său magazin, apoi, învârtoșindu-și mădularul, o va gheboși de două-trei ori pe săptămână în spatele tejghelei.
(Arborele bunicilor genealogici, mss. 1987)

Aş fi vrut, o, cât aş fi vrut,
să am un bunic măcelar
stăpân pe toate rafturile, cârligele,
pe toată untura şi carnea din măcelărie,
pe vânzătoarea tânără, grasă şi frumoasă,
pe cuţitele sale, pe satârul, butucul, prohabul
şi şorţul său din piele tăbăcită de bou
stropit din belşug cu sânge, tendoane,
cu aşchii de oase, resturi de coarne,
sudoare şi muci şterşi cu dosul palmei.

Aş fi vrut
să am
un bunic evreu
întors acasă de la Auschwitz
să mă uit la nasul lui mare
la cocoşeii zidiţi în perete
să nu-l întreb niciodată nimic
să nu-i cer niciodată nimic
iar el să-mi lase mie cocoşeii lui,
nasul lui mare, perciunii, pălăria, tora,
steaua lui David, menora cu un braţ rupt.

Aş fi vrut
să am
un bunic escroc
un zevzec
un aventurier
să mă uit la el
ca la un zeu.

să am
un tataia cu hemoroizi
scărpinându-se-n fund, pe ascuns,
să-l aud cum se screme
în latrina de la capătul curţii
eu să râd înfundat,
un bunic fost dansator la Moulin Rouge
şi eu să mă laud pe stradă în faţa băieţilor
că bunicul meu este primul bărbat care a adus
sculamentul pe strada noastră
tocmai de la Paris
şi a făcut hâţa-hâţa cu toate bunicile, mamele şi
surorile lor.

Aş fi vrut
să am
un bunic văduv
căsătorit a treia oară
cu o femeie tânără, aproape de vârsta mea,
care să mă înveţe să fac şi eu hâţa-hâţa ca bunicul
când boşorogul pleca la crâşmă
zicând „mânzule, ai tu grijă de casă

pentru că bunicul merge la biserică
să mai stea puțin de vorbă cu popa
prin intermediul lui dumnezeu."

Aş
fi
vrut

să am un bunic
general de Securitate
şi altul
purtat prin toate închisorile comuniste

să am
un tata mare
țăran chiabur
închis la Sighet
cu episcopii greco-catolici
cu foşti miniştri şi generali
cu Iuliu Maniu
Argetoianu
şi Carandino

să am un bunic martir şi altul prim-secretar

activist de partid,
un nomenclaturist
comunist
care să ne facă rost de mâncare

de lapte, carne, brânză, unt şi salam de Sibiu
să ne aducă banane, portocale, ciocolată şi pepsi
cât să nu le putem mânca şi bea noi singuri

restul să le dăm la câini, vecini şi pisici

aş
fi
vrut
să am
un bunic
singur, bătrân, părăsit şi bolnav
aş fi vrut, o, cât aş fi vrut
să-mi fiu propriul meu bunic
să fiu bunicul bunicului meu
bunic din bunic, bunic adevărat din bunic adevărat,
bunic-străbunic din tată-n fiu, valah şi maghiar, din bunic în bunic,
evreu, neamţ, ţigan, din bunic în bunic,
poet măcelar, general Haig, moştenitor de prohab, cuţit şi satâr,
nepot şi bunic – de la egal la egal – de la prohab la prohab
moştenind de la bunic la bunic
şorţul din piele tăbăcită, de bou,
stropit din belşug cu sânge, sudoare,
tendoane, aşchii de oase, bucăţi de creieri şi muşchi.

să
am
aş

fi
vrut
ca
bunic
un ungur posomorât, ursuz, încruntat, arogant,
cu cizme din piele şi scârţ,
cu mustăţi răsucite şi plete cărunte lăsate în vânt,
unse cu seu de oaie şi untură de porc -
treaz sau pilit, un bunic pişicher pus pe glume,
tuşind uşor - în stilul marilor grofi de-altădată -
întotdeauna acompaniindu-şi tusea uscată, flegma din gât,
cu două băşini aristocrate, spontane,
bine ţintite, dozate, exacte, uşoare - două, nici mai mult
nici mai puţin,
a treia, zicea bătrânul, denotă
lipsă de respect şi educaţie, risipă şi obrăznicie,
şi însuşi cel ce-o trage pute mai apoi ca un büdös oláh,
spulberă mireasma tutunului proaspăt de pipă,
goneşte delicatul, discretul parfum de bazsarózsa,
pe scurt, strică atmosfera de familie.

să
am
un bunic şugubăţ
un bunic beţiv
curvar bătrân, vesel şi bun.

să am, doamne fereşte să am,
un bunic poet
- p-ăsta dinadins nu l-aş fi vrut -

dar dacă tot
 îl am
îl duc la spital
ca şi cum
l-aş duce
la păscut
iar la întoarcere
îi dau 50 de votcă
la bodega din colţ.

Aş fi vrut, o, cât aş fi vrut
să-mi crească în mijlocul bibliotecii
Cimitirul Vesel din Săpânţa, plin de bunici,
la mijloc, un arbore-al vieţii, un copac strâmb,
un copac noduros, lemn câinesc din os domnesc,
s-atârn, între lujerii lui, printre frunze,
omizi păroase, piţigoi, cucuvele, lilieci şi cuiburi de sturzi,
lista, firesc incompletă, a bunicilor mei genealogici,
lista înaintaşilor mei pe linie masculină şi epică, falnici
şi falici bărbaţi, bărbaţi de bărbaţi, acum părând nişte copii
urcaţi în copaci, chicotind ca maimuțele,
înfometatele animale de circ,
în așteptarea bananelor proaspete
servite de băiețandri cu ochi de scântei,
mâini de mătase, piept de efebi şi buci de oțel.

aş
fi
vrut
o
cât
aş
fi
vrut
să-mi invit prietenii, nepoţii prietenilor bunicilor mei,
la Ateneul Bunicilor Fondatori, în dormitoarele insomniei,
în sala de lectură a Bibliotecii Judeţene a Styxului, în criptele marilor adormiţi,
râzând şi vorbind în somn,
în lifturi, în azilul de noapte,
în pavilionul canceroşilor, în lâncedul cuib de prostituate, hamleţi şi proxeneţi futicioşi, homleşi nevrotici, dar magici, enigmatici şi hoţi,
în Anticamera Băşinoşilor Anonimi,
unde Apocalipticele Cuţite ale Prostatei
taie-n carne vie noduli, testicule, maţe-ncurcate, sâni alungiţi şi cărnoşi,
pungi de puroaie, necroze, nevroze şi alte asemenea ace, brice şi carice sfârtecate de cancer.

aş fi vrut, o, cât aş fi vrut
să-mi invit prietenii la mine în bibliotecă
şi să le spun: dragilor, acesta este arborele bunicilor noştri genealogici,
bucăţi din lemnul câinesc din sicriele bunicilor fondatori,
iată şi lista înaintaşilor mei, fireşte, numai pe linie bărbătească,

și unde, firește, vă încadrați și voi,
precum bunicii și străbunicii bunicilor voștri,
iată și lighenașele astea de alamă și porțelan în formă
de inimioare,
triunghiuri și peștișori.

Asta e tot ce-a mai rămas
din vrăbiuțele cotletele antricoatele
șoldurile pulpele
visele costițele aripioarele
iubitele bravilor noștri bunici.

rafturi goale cârlige cuțite satâre butuci un
prohab încă deschis tejgheaua umbre gheboase de tinere vânzătoare
frumoase și grase mătura șorțul bunicului încă stropit cu sânge-
nchegat șorturi tendoane așchii de oase sudoare pete și urme-ale
muncii sudorii și gloriei urme de muci urme de nervi și de spermă –
da da igen igen ja ja chalom chalom daigheni la sticlă butoi sau cutie
mucegaiuri suspine bruhim habaim nesia tova lehai creieri la pungă
sex și poeme la pungă pingele și mengele sex și poeme la sticlă sex-și-
poeme la vrac viață-dragoste-moarte la vrac viață și moarte măcelărie
metamăcelărie moarte și viață strâmb atârnată-ntr-un cui ca o piele
de mort șorțul din piele de bou al bunicului cărnuri cu memorie
fanteziile tale ginecologice mizerie
nimicuri metafizică aruncată printre boarfele
bătrânului o pictură în sânge
pe o piele bine tăbăcită de bou o pictură de Pollock un tablou kosher
moștenit
din bunic în bunic

carnecumemoriefanteziiginecologicemizerie
nimicurimetafizicăaruncatăprintreboarfelebuniculuimeu
opicturăînsângepeopielebinetăbăcitădebou
opicturăînsângepeopielebinetăbăcitădebou
nimicurimetafizicăaruncatăprintreboarfelebuniculuimeu
carnecumemoriefanteziiginecologicemizerie

Un iad strâmb
bunic şi nepot
de la maestru şi calfă la ucenic
de la mare la mic
de la egal la egal.
Uniadîniadstrâmbbunicşinepotdelaegallaegalcalfăşiucenic
Uniadîniadstrâmbbunicşinepotdelaegallaegalcalfăşiucenic

Despre bunici, ca despre carne, ca despre morţi, numai de bine!

Pledoarie pentru o măcelărie Pollock

– piesă într-un act, neterminată –

-Soția măcelarului stă singură la masă. Și-a pregătit o cafea. Privește un tablou. Tabloul stă strâmb.
Un tablou kosher moștenit din bunic în bunic. Aruncat pe un scaun,
șorțul măcelarului stropit cu sânge-nchegat, tendoane, așchii de oase, sudoare, glorie, scame și muci.
Iete și zgârciuri, capete de nervi, urme de spermă. da da igen igen ja ja chalom chalom daigheni la
sticlă, la butoi sau cutie, mucegaiuri, suspine bruhim habaim nesia tova lehai creieri la pungă,
viață-dragoste-moarte la vrac.
Înghesuit într-un unghi mort, strâmb atârnat într-un cui alt șorț din piele de bou.
O altă pictură de Pollock, de data asta un fals: cârlige ruginite, un satâr, un butuc Schmerz,
un prohab încă deschis, umbra tinerei vânzătoare, o tejghea.
În vechea măcelărie tabloul stătea strâmb. Neamțul confirmă.
Singură la masă, soția măcelarului bea o cafea rece. Das Bild hangt schief.

O lume urâtă duhnind de frumusețe

- fragment din Somnul nimănui -

Ai adormit la Ateneul Bunicilor Fondatori, în dormitoarele Insomniei, în sala de lectură a Bibliotecii Județene a Styxului, în Clubul Bășinoșilor Anonimi, la cantina hamleților furioși. Visezi că ai adormit la Bistrița, la Iași, la Cluj, la Timișora, la Satu Mare, în Muzeul Național al Literaturii Române,
în criptele marilor dispăruți, acolo unde Apocalipticele Cuțite ale Prostatei taie în carne vie, taie în noduli, în testicule, în mațe, în țâțe. Visezi că te-au închis într-un pliculeț, într-o pungă de puroi, într-o lună care-și poartă în gură propriul soare. Visezi că ai adormit în gara de nord, în herăstrău, la green hours, într-un râs gâlgâit, ai adormit printre ace brice și carice sfârtecate de poezie unde fiecare cuțit își are propria rană și fiecare mort își poartă în burtă propriul cap.
Visezi că ai murit într-o măcelărie. Evreul confirmă: ai murit într-o măcelărie.
O lume urâtă duhnind de frumusețe ne așteaptă la gară.

În somnul nimănui

Este nevoie de un cărăbuş, o broscuţă, o păsărică, un păianjen, două baionete încrucişate, o ţâţână de uşă de la o biserică părăsită, o uşiţă de la coteţul de găini, carii de la uşile împărăteşti, ceai de ghimbir, de tei, de mentă, petale de gălbenele, albăstrele şi mac, bine pisate. Se înfăşoară totul într-o pânză de păianjen, se scuipă de trei ori în sân se face o cruce din două beţişoare aromate şi se aşază în mijlocul unui triunghi isoscel, pe o oglindă spartă.

Lucrătura dracului. Trebuie doar să te gândeşti la ea când culcat pe spate cu ochii-n tavan, când plimbându-te prin cameră. Apoi adormi dus. Ai intrat în somnul nimănui. În somnul fără nume. Te visezi într-o măcelărie/ cu capul pe butuc, celebrul butuc Schmerz. Satârul deasupra capului se face pasăre. Nu zboară. Se târăşte ca şarpele pe pământ şi sub pământ.

Acelaşi vis în somnuri diferite. Visezi că ai adormit în măcelărie, cu capul pe butuc, cu satârul deasupra capului.
Prinzi în palme bucile paharului. Când le atingi, se sparg. Se fac ţăndări.
Niciun cocoş, nicio sticlă de vin, nicio pâine.
Ţi s-a întins o cursă: în locul listei tuturor sfinţilor numai oameni.
Ce-i cu oamenii ăştia? Ţi se şopteşte: aşteaptă ploaia. Sunt fiii ploii? Da, fiii ploii. Ploaia?
Nu există, nu a existat
şi nu va exista niciodată aşa cum nu există pâine fără foame, vin fără sete.

În acest vis există doar cântecul cocoşului-de-apă vestind pregătirea lumii pentru ouat,
copulaţia tuturor sfinţilor de tablă într-un singur castron. Apoi dumnezeu aruncă întregul conţinut
peste acoperişul de tablă al lumii: plouă de rupe, cu grindină sfântă.
Ţi se şopteşte: aşteaptă furtuna. Furtuna? Numai într-un pahar în care-a fost apă. Ţi se spune: a fost vin. A fost
şi pâine pe masă.
Pauză. După pauză ploaia răpăie din nou pe acoperişul de tablă ruginită al lumii. Repetă:
când nu există pahar, nu există nimic în pahar/ când nu există nimic în pahar, nu există pahar.

Visezi oameni. Numai oameni. Se dă carne! Este o cursă, o capcană:
oamenii de carne nu cumpără carne.
Ei sunt carnea.
Cum să mănânce carnea carne?
Ce, penele mănâncă pene, mâinile mănâncă mâini, satârul mănâncă satâre?
Cerul mănâncă cer? Dacă cerul nu mănâncă cer, pământul de ce mănâncă pământ?

În completarea tabloului, de dragul compoziţiei, am nevoie de un personaj posomorât, un ungur ursuz, încruntat, cu cizme din piele şi scârţ, cu mustăţi răsucite şi plete cărunte lăsate în vânt, unse cu seu de oaie şi untură de porc.

Am nevoie de un bătrân pişicher, treaz sau pilit, pus pe glume, tuşind uşor în stilul marilor grofi ardeleni de-altădată, care întotdeauna îşi acompaniau tusea uscată, din gât, cu două băşini aristocrate, spontane, bine ţintite, dozate, exacte, uşoare. Două, nici mai mult nici mai puţin, două, nici una, nici trei, a treia – şi, doamne fereşte, următoarele- denotau lipsă de respect şi educaţie, risipă şi obrăznicie, şi însuşi cel ce le trăgea puţea mai apoi ca un *budos olah*, aşternea putoare, duhoare, miasmă ca de mort, peste mireasma tutunului proaspăt de pipă.

Pe scurt, chiar dacă te-ai născut din pulă de grof, damful, duhoarea, putoarea strică atmosfera de familie.

Am visat că numai aşa şi nu altfel se prepara parfumul de bazsarózsa
şi numai în felul acesta se menţine şi se perpetuează o sănătoasă, o veche tradiţie de familie,
strâns unită în jurul mirosului proaspăt de tutun de pipă, a intensului parfum de bazsarózsa.

La început, micul tău păianjen, păianjen în păienjeniș, bine antrenat să lupte la baionetă
pentru supraviețuire cu musca țețe credea că are pe spate un triplu w.
Araneus diamatus, îi spuneam, pe spate ai sfânta cruce nu www, ai ochi de homo sapiens mereu gata
pentru împreunarea cu femeile altora. Micuțule, extinde-ți pânza cunoașterii, deschide-ți mica ta inimă
de arahnidă
spre dumnezeul păianjenilor închiși în sertarul seifului mascat în perete sub un tablou, deschide-ți aripile
ca ușa unei noptiere cu medicamente dintr-un spital, ca un capac de pe toaleta bărbaților, ca un fermoar de
la șliț, ca ochii unui soldat american într-un scaun cu rotile privind o masă
cu patru picioare
hohotind: „ha, ha, ha, are patru picioare și la ce-i folosesc?"
ca picioarele unei femei când face dragoste sau naște,
ca o ușă de biserică pusă la intrarea într-un bar dintr-un sat unde, cândva, nu zic nu, s-o fi născut veșnicia,
la fel cum într-o lume paralelă există musca sapiens și omul țețe.

Atașamente
la omul profanat

Om slab, nehotărât

S-a ataşat de ceas ca să se trezească în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră,
de umbrelă: să poată merge nestingherit prin ploaie,
de străzi: ca să se intersecteze cu alţi oameni ataşaţi de străzi.

De albine s-a ataşat: ca să-şi îndulcească dimineaţa ceaiul cu miere,
şi de oase: ca să-i rămână în întregime şi pentru totdeauna
fragilele oase acoperite cu carne.

De febră s-a ataşat: ca să poată chema medicul cu disperare,
de cuiburi, să poată ademeni păsările în bătaia puştii,
de motorul în doi timpi, să poată elibera calul de povară.

S-a ataşat de pedepse să-şi poată motiva crimele,
de gratii ca să poată privi cerul printre zăbrele.

De foame, să poată cere pâine,
şi de apă, să-i fie mereu sete –
De domnul, ca Domnul să-i dea
pâine şi apă când cere
şi să-i ierte păcatele.

De pământ, ca să se poată desprinde de pământ,
de neagra tristeţe s-a ataşat, ca să poată domni
peste ciumă şi neagră tristeţe,
de dinţi, să poată roade chewing gum, carne crudă şi oase.

Dar el era om slab, nehotărât,
şi tăcerea din oase, dulceaţa din miere,
pâinea şi vinul, frumoasa tristeţe
l-au plictisit de moarte.

Mama-pământ

S-a ataşat de cafeaua de dimineaţă cu puţin lapte
şi o felie de pâine cu unt.

De femeia care dimineaţa servea cafeaua
cu puţin lapte, un pic de miere
şi întindea untul pe pâine.

Când vulturii cu cioc galben i-au găsit hoitul părăsit în zăpadă
spunând „vrem să murim şi noi cu el în zăpadă"
s-a ataşat de vulturii cu cioc galben.

S-a ataşat de oameni când oamenii şi-au scos pălăriile
cu boruri mari şi au făcut o reverenţă adâncă
în faţa vulturilor cu cioc galben
precum în faţa unui act de sacrificiu suprem.

Când vulturii cu cioc galben şi-au luat zborul
şi oamenii cu pălării cu boruri mari au dispărut
ca măgarii în ceaţă,
când maşina de prăjit cafea s-a defectat
şi femeia care întindea untul pe pâine l-a părăsit,
carnea lui s-a făcut mică, mică de tot, s-a zbârcit
şi a început să dea semne că vrea să se reîntoarcă
în dulce carnea mamei sale.

Buna mamă-pământ în alt pământ l-a îngropat.

Mamă-pământ, asta-i nu-i cumva o cacealma?

Îngerul de proximitate

Ce să facă şi ea, Noua imaginaţie numită în continuare Ni
în cea de-a şaptea zi a creaţiei, adică duminica?
Râde (râdea) ca proasta-n târg când aude (auzea) că o femeie de zăpadă
face (făcea) dragoste cu o altă femeie de zăpadă. Niciun cuvânt
despre cel ce în cea de-a şasea zi a creaţiei se năştea mort şi murea viu,

iar el, îngerul de proximitate, râde (râdea) şi el întorcând
cadavrul cu faţa în sus. Râdea (râde) văzând ce scria poliţistul
în carneţel: *„În buzunarele mortului altăceva mai valoros
decât banii nu am găsât."*

Şi ea, ce să facă şi ea, următoarea Noua Nouă imaginaţie
numită în continuare NNi: râde (râdea) şi ea de îngerul
care se sparge de râs când în alt buzunar al mortului
găseşte un alt înger de proximitate.

Ferestre oculte

Când a răsucit cuţitul în rană a găsit doar o cutie goală.
Înăuntru: nici urmă de sânge. Nici urmă de cutie toracică.
A numit asta abstracţie ce tinde să-i transforme lumea
într-o glumă proastă.
A numit asta viaţă mizerabilă, muzeu părăsit, uzucapiune,
cursă rapidă a picioarelor, femeie-sfoară, fals *nihil sine deo*,
buchet de oglinzi sparte ce nu oglindesc
trecutul, nu prezic şi nu vor prezice viitorul,
trecutprezentul all inclusive.

Gata de o nouă naştere,
a doua răsucire a cuţitului în rană l-a durut
mai rău decât întrebarea „*cine eşti?*". Dezamăgit
a mers mai departe. Împleticindu-se, încă invincibil,
a inventat, şi încă inventând un sex nou – al treilea
în ordine anatomică, al patrulea în ordinea cosmică
extinsă dincolo de Nemăsurabila Imaginaţie, şi-a câştigat
dreptul la o privire panoramică, dar ferestrele erau
şi mai sunt atât de murdare încât par oculte
şi tot ce este imaterial şi indecent
s-a şters şi în continuare se şterge din ordinatoare.

Copilul care am fost era încă în mine, culcat pe iarbă
cu faţa în sus: ieri viu, azi l-am găsit mort. Peste el
un ciung se masturbează râzând,
întrebând la mişto: *cine eşti?*

Câini primitivi, oameni în sânge

Câini primitivi oameni în sânge gura arde
limba-i o flacără în căutarea sângelui. Somnu-i

o plapumă pentru trecut însă trecutului mereu
pernă-i va fi prezentul noaptea şi stelele

efectul de pâlnie umbra mlăştinoasă a înserării
în spirală vârtejul fără apă.

Câini primitivi în căutare de sânge mereu cu boturile
înfipte în altă carne în alt sânge - dacă veniţi

de altundeva ar fi trebuit să vă găsim urmele
cordonului ombilical în cerul gurilor noastre.

Lupi-oameni oameni în sânge în sânge
îngropându-ne. Câini primitivi - unde eram

nu erau stele. Erau doar gurile noastre. Unde
suntem? Mai este sânge în venele noastre?

Masa cu trei picioare

Să te descurci în viaţă ca lup cu trei picioare
este al dracului de greu. Şi pentru un iepure şchiop
ochiul închis semnifică frica nu somnul profund.

Masa cu trei picioare înseamnă în primul rând
stabilitate, trăinicie, durabilitate şi-abia în plan secund
cabală, lucrătură, conjuraţie.

Vântul numărând firele de iarbă înseamnă inventar,
contabilitate, enumeraţie, ordine,
precizie ca o erecţie germană.

Un univers cu o singură stea locuită finalmente este
fatalmente incomplet. Lupul este lup şi când moare
cu limba tăiată. Urletul supravieţuieşte şi fără gură
iar setea şi fără apă.

O femeie îşi arată sânii:
supravieţuirea-i în sfârcuri, nu-n lapte.

Ultim urlet de supravieţuire, mers împleticit, dumnezeule
şchiop, Unio Trium Nationum, zeu în 3 picioare: mai bem
ceva la această şubredă masă cu trei picioare
sau numărăm firele de iarbă?

Somnul vinul insomnia trupul ei rece

Somnul vinul insomnia trupul ei rece
rotindu-se ca floarea-soarelui după soare,
ca vinul acru întorcându-se din pahare în strugurii acri
din partea nevăzută a viței de vie.

La fel de rece ca lumina din vitraliile unei biserici
sparte la mânie prin voia Domnului. La fel de rece,
lumina străpunge somnul, vinul, insomnia,
pătrunde în tubulatura rece a trupului
prin toate găurile umflând încheieturile, burta,
oasele, mușchii, arterele, hăurile.

Dimineață a tuturor dimineților,
boabe de struguri mai singure decât ciorchinii,
lilieci atârnând cu capul în jos în turnul bisericii
mai fericiți decât oamenii, dimineață
a tuturor liliecilor, dimineața revenim
în trupurile noastre
ca niște animale sălbatice reîntoarse în pieile lor.
Gata să ne ascundem și mai adânc sub haine.

Piele zbârcită în somn, cine te-a tras,
cine te trage peste oase și carne
lăsând unghiile, părul și ochii afară?

Ți-am scris:
„Când fericirea îmi trimite (îmi trimitea) o lungă scrisoare de dragoste scrisă de la stânga la dreapta
Nefericirea scrie (scria) peste ea aceeași scrisoare de dragoste de la dreapta la stânga."

Ceea ce înseamnă că Mor și Mora numiți în continuare El și Ea
își socotesc timpul petrecut împreună după numărul dinților
care le cresc în gura comună: 16 incisivi 8 canini 16 premolari
24 molari. Doamne ferește de un divorț! Și de o nouă împărțire
a bunurilor câștigate-n comun: fiecare dinte în parte
părăsind gura va întreba:

când zgomotul se oprește unde mă duc?

Mi-ai răspuns:
„Când Nefericirea îmi trimite (îmi trimitea) o lungă scrisoare de dragoste scrisă de la stânga la dreapta
Fericirea scrie (scria) peste ea aceeași scrisoare de dragoste de la dreapta la stânga."

Dinți pe care nu i-am avut niciodată

În lumina ce nu mai luminează nu-i pic de întuneric.
Cei negri devin şi mai negri,
cei albi devin şi mai albi, albinoşi pierduţi
în lumină. Totul este colorat, doar viaţa nu-i roz.
Romantici şi incurabili nu cred, nu credeau,
că în sine umilirea nu doare.

Nu-i aşa că şi operaţia cu anestezic
doare un pic? Nu-i aşa că fără anestezic cei negri,
cei albi, albinoşii, negroteii nu supravieţuiesc?

Un imn în alb, un testament cu puncte... puncte...

Iubirea, încă un cuvânt-dr. mengele care s-a furişat
mişeleşte afară din gurile noastre în timp ce alte cuvinte,
alte hernii au rămas-rămân-vor rămâne în uz,
deşi atârnă afară din auschwitz-uri şi şliţuri
ca nişte mădulare pleoştite.

Mai bine lăsam pământul să se mai odihnească niţel.

Mai bine rămâneam guri plecate în căutarea
dinţilor pe care nu i-am avut niciodată. Dinţii
rămân în timp ce carnea putrezeşte în jurul lor.

Gura despărțită de dinți: cu cine mai vorbește?

Numai oglinzi

Dintr-un soi de onoare bărbătească
nu se trage cu puşca într-o pereche de canini
care-şi duc veacul în aceeaşi gură, nici într-o femeie
într-o poziţie indecentă. Orice strategie de vânătoare
uneori da, alteori nu duce nicăieri. Prin urmare
reîntorcându-ne spre vechea discreţie, decenţă,
onestitate şi moderaţie, reglându-ne ritmul interior
după traiectoria glontelui de argint ai zice că în funcţie
de alergare, viteză şi poziţia armei suntem pe cale
să devenim din vânători vânat: ne uităm
în oglindă şi când să ne mai uităm încă o dată
în oglindă pac! se deschide o fantă de lumină,
caninul crapă, poezia cade în depresie, autorul
îşi citeşte în oglindă cuvintele-ntoarse, ca vechii zeţari,
şi poate pleca mai departe doar însoţit de femeia
indecentă, ca orbul ţinându-se de baston.

Noua eroină, perechea noului dracula al poeziei,
când ajunge în dreptul vişinei coapte nr. 13,
nu-i vine să creadă că pe sora ei geamănă nr.13/B
a mâncat-o fără să clipească.

Şi când poftă i se făcu de încă o vişină coaptă, pofta
avea să se soldeze cu o inflamaţie a viscerelor.
Cu o naştere prin cezariană. În camera de naştere
niciun medic. Un bisturiu de oţel asistă la naştere.
În gura copilului niciun dinte: numai oglinzi.
Oglinzi ce nu mai reflectă *imaginea.*

Numai efecte ce nu mai ascultă de cauze.

Efectul nu mai ascultă de Cauză

Nu era nici seară, nici dimineață, fiecare secundă
era o minge de ping-pong şi dura un trilion de ani.

Să nu ne mai prefacem, zice dumnezeu,
că jucăm ping pong, un sport chinezesc stupid.
Trecem la Big Bang!

Ah, m-am săturat până-n gât de Cauză
urlă Efectul ieşind
dintre dărâmături.

Uneori lumea se vede atât de urâtă

Uneori doi oameni se uită-se uitau la acelaşi munte,
la acelaşi Mahomed la care merge-mergea muntele.
Unul vede-vedea pietrele din pietre făcându-se oase,
vede-vedea apa din sânge prefăcându-se-n sânge.
Altul vedea-vede cranii din pietre fărâmiţându-se ca nisipul,
vedea-vede sângele apă cum se face.

Uneori lumea părea atât de urâtă
şi ea atât de frumoasă.

Gura ei se apropia, se apropie, de oglindă:
dacă o sărută, pe tine te sărută
şi lumea devine mai frumoasă.

Îmi lipsește vântul de anul trecut

Doamne, spuneai, ce vânt turbat,
hai să mergem în casă
să ne uităm pe fereastră
în timp ce facem dragoste.

Îmi lipsesc vântul de anul trecut,
(vechea imaginaţie), vântul verde,
nudul purtând alte nuduri în braţe.

Cea mai bună lecţie de dragoste
rămâne geografia locului.
Includ, includeam, aici vântul de anul trecut,
parţial casa, copacul ce purta vântul pe braţe,
un copac de câmpie, un Buddha al speciei sale.

Feng... Feng... shuiera, şuieră vântul bezmetic
căutând un acces
în facebook-ul frunzelor sale,
în vulnerabilul vagin de femeie-copac.

Pe atunci credeam, cred, că fiece ființă
şi plantă de pe pământ
era futabilă de la natură
şi la cea mai mică adiere de vânt
fuge în casă şi face dragoste.

Cină de taină - all inclusiv

Ea mânca de obicei carne de căprioară
el de mistreț.

Deși el mânca mai mult
carnea ei vorbea mai mult
decât carnea lui.

Deși ea mesteca mai blând
carnea de căprioară din stomacul ei
era mai tristă
decât carnea de mistreț
din inima lui.

Murdare, rămase pe masă farfuriile goale
își spun: este timpul să mâncăm
sau să ne mănânce cineva și pe noi.

Un vierme un măr

Un vierme stă deasupra unui măr.
Dacă-l străpunge devine
una cu mărul
dacă nu
mărul rămâne măr
viermele vierme.

Să trecem peste asta:
un cântec pentru o râmă
este un cântec pentru toate râmele.

Alte atașamente, diafragme și simetrii

Simetrii modelate cu grijă

Se apropia pe picioarele ei de fibre de carne curbată
atentă la pași la simetriile modelate cu grijă
astfel gândite și în așa fel așezate în formă
și conținut încât să poată revendica oricând
dreptul de a purta cel mai frumos nume

Carnea ei răsufla ca o căprioară rănită
grăbind pasul spre un nou-născut
înțepenit la naștere

Este foarte vesel să gândești cum ceva
fără nicio semnificație îi lumina
întunecimea cărnii ce naștere putea da altei cărni

Un bec banal
lumina străduța întunecată
care conducea călătorii spre gară sau cimitir

Apoi lumina s-a stins
și n-am mai văzut-o niciodată
alergând atât de fericită după ceva care rămânea la fel de mare
și când se-apropia și când se îndepărta

Nicoliana Alatta

Nicoliana Alatta, am iubit-o, doamne, cât de mult
am iubit-o, şi cât de des o vizitam la Reşiţa,
unde se stabilise
dintr-un capriciu de poet latino-american.

Îmi amintesc:
        stai dreaptă în faţa oglinzii în oraşul lui Mircea Martin
        luna şi lumina părului ţi se revarsă peste umeri.

Îmi amintesc:
având drept scuză întunericul
închizi ochii chemând
        ora focurilor fără scântei
        ora somnului fără culcare
        ora melcilor de lună plină
        ora florilor-cap-de-mort, zisă a avortonilor,
        ora când Porumbelul refuză să ţină
        ramura de măslin în cioc
orele cârtiţelor care îşi fac mendrele în grădină
şi trompeta îngerului nu îndrăzneşte să riposteze.

Apa îi vorbea pământului
ca unui copil gângav
noaptea ieşea din stufăriş
şi se ascundea sub aripa reşiţei sălbatice
dumnezeu îşi masa tâmplele
gândindu-se să ia sau nu Facerea de la început
chiar de la Reşiţa.

Alatta, Alatta, Alatta, ce fel de oraş e ăsta
care se culcă odată cu găinile?

Întunericul, întunericul, spunea Alatta,
– ochi de rezervă, monedă de schimb –
Alatta, Alatta, răspundea întunericul.

Şi cârtiţele lucrau, lucrau în trei schimburi
Şi dumnezeu îşi masa, îşi masa tâmplele
Şi apa îi vorbea pământului
Şi florile-cap-de-mort înfloreau în grădină
Şi trompeta îngerului nu îndrăznea să riposteze
Şi Nicoliana Alatta dormea, dormea, doarmea
Şi doarme ca şi cum ar domni peste somn,
peste cârdul de gâşte şi reşiţe sălbatice
şi Dumnezeu se gândeşte să ia Facerea de la început
chiar de la Reşiţa fără să o trezească pe Nicoliana
Alatta, poetesa rebelă din Uruguay, dormind liniştită
în braţele mele, în braţele mele, la Reşiţa,
unde piatra şi împietrirea sunt totuna.

Un animal trist

Când plouă fiecare câine se adăpostește în alt câine.
Când plouă ploaia se adăpostește în casă
și dă câinele afară.
Cumva împăcat cu mine însumi când plouă
stau cuminte în ploaie ca o umbrelă pusă la colț,
ca o fotografie așezată în ramă deasupra patului.

Când plouă omul este un animal trist.

Când plouă tu ești femeia care aleargă singură prin ploaie.
Când plouă urăsc până și oglinda
în care îți aranjezi părul, până și forfecuța
cu care îți tai unghiile, până și cheia de la dulapul tău
cu haine de iarnă, până și umbrela, pălăria, pelerina de ploaie,
cizmele impermeabile înalte până peste genunchi.

Tu ești femeia depravată din fotografia
pusă în ramă deasupra patului.
Când plouă ești femeia depravată din ploaie,
Când plouă vreau să-ți arunc umbrela, pălăria,
cheia de la dulapul tău cu haine de iarnă
în cea mai murdară apă din lume, în Dâmbovița.

Când plouă sunt un animal trist.

Când plouă intri într-o pădure de ploaie,
de păr, de inimi, de buze, de carne, de unghii
de unde nu mai ieși niciodată. Pentru că plouă.
Când plouă vreau să fiu omul cu umbrela și pălăria,
câinele ce intră în alt câine și te ia și pe tine
să te adăpostească de ploaie.

După ce plouă sunt un animal trist, îngenuncheat.

Când ninge ninsoarea se adăpostește în casă
și dă casa afară din casă. Când ninge carnea ta este
atât de albă încât nimeni nu te mai poate vedea
cu ochiul liber. Când ninge vreau să uit că ninge.
Vreau să văd carnea ta albă ce nu se poate vedea
cu ochiul liber, vreau să o văd în 3 oglinzi paralele,
în 4 G, în imagini panoramate, proiectate pe toate zidurile.

După ce ninge sunt doar un animal,
un animal trist, orbit de ninsoare.

Când este frig de crapă pietrele, pietrele intră
în alte pietre mai calde, umede, moi, rotunde,
neperforate. Când este frig și plouă și ninge eu vreau
doar să mă retrag în mine. Ca o casă
ce se adăpostește în altă casă, ca un câine plouat
intrând în alt câine plouat.

Exersând înecatul în Dunăre

lui Ioan Flora

Îmi doream să nu mai revină de la cumpărături
- sau de unde naiba se ducea ea în fiecare zi -
să mă conving odată pentru totdeauna
dacă poate fi recompusă din ce văd,
ce aud, din mizeriile lăsate în urmă de turiştii
veniţi să se distreze (sau să moară) la mare.

Îmi doream, o, cât de mult îmi doream
să o lovească ceva, ceva care să vină dacă nu
cu viteza luminii, măcar cu a sunetului,
ceva care să cadă ca trăsnetul din cer,
un păsăroi de la baza militară
Mihail Kogălniceanu, un autobuz trecând
ca un armăsar de paradă pe trecerea de pietoni,
un cărucior pentru gemeni şi mama undeva
la vreo 30 de metri de impact, ceva ca o mână
fluturând în vânt salutând fiecare înecat al verii,
un tânăr strigând „ajutor! ajutor!" stârnind râsul
celor de pe mal înainte de a fi înghiţit de valuri.

Îmi doresc atât de mult să nu mai revină
de la cumpărături - sau de unde naiba
se duce ea în fiecare zi,
să văd dacă poezia mea exersând înecatul în Dunăre
o va recompune strigând, în glumă, „ajutor! ajutor!
help! help! pamaghite! pamaghite!"

Oricum, inima ei începuse să crească
în mine ca un nou braţ al Dunării,
iar pe o plajă murdară din Mamaia
poezia mea se juca cu puţa-n nisip
împreună cu înecaţii verii.

Diafragma Mazilescu-Tulcea

De ce naiba nu se mai termină poemul? Nu ai deschis suficient diafragma. Potrivit Curbei lui Peano,
coroborată cu teoria lui Sierpinski, întins pe covor, după ce ai terminat poemul nu ai nimic altceva de
făcut decât să umpli spațiile goale cu cuvinte. Ceea ce este fals: ai terminat poemul în momentul în care
ai lăsat un singur spațiu gol între o mulțime nedefinită de cuvinte. Și asta este fals: ai terminat poemul
în momentul în care ai pus între două goluri o inimă singură.
Și mai fals: ai terminat poemul când după două cuvinte ai pus al treilea cuvânt și ai lăsat
două inimi îngemănate între trei cuvinte singure. Un triunghi, un abis. Metafizică pe pâine.
Unde se termină cercul începe domnia triunghiului, dictatura pătratului. Primul hoit care nu pute.

Și povestea lui Roș Cocoș continuă. Până tai cocoșul. El se înalță la cer, iar tu rămâi un Roș.
Un Roș, potrivit diagramei Hertzsprung-Russell, este o pitică roșie, o găinușă ce și-a modificat
traiectoria și sexul.
Conform diafragmei Mazilescu-Tulcea, o înspăimântătoare tăcere.
Ai deschis prea mult diafragma: inseparabilul s-a unit cu separabilul.
Ceea ce este fals: separabilul s-a pierdut în inseparabil.
Ai închis diafragma: ți-e frică de inseparabil
mai mult decât de întreita spaimă: separabil, tăcere, moarte.
Într-un fel sau altul și asta este fals.

Probleme cu memoria?

Cazul Muşina.
Alexandru Muşina, află că urăsc oamenii
care se retrag prea devreme din viață.
Moartea? Dacă nu iei (luai) moartea în serios,
nici ea nu te ia pe tine în serios. Ca poezia,
un Big Brother cu un milion
de ochi care te pot readuce la viață.
Din fericire – şi asta este (era) salvarea noastră –
dar nu tot ce este adevărat este și real.

Dar eu vreau să uit
şi ce este real şi nu este adevărat
şi ce este adevărat, dar nu este real.
Vreau să uit.

Mă recomand: Trash.

Probleme cu memoria?
Mari probleme cu memoria: țin minte tot.

Cazul Muşina: dacă ții minte o fotografie,
şi ea te ține minte pe tine.

Cazul Stratan

Cazul Stratan.
o pereche
de bocanci
militari:

îi văd fugind după mine

ieşind

din apă

intrând

în apă

Crezi că Ady Endre a murit în Paris?

Ady a intrat împreună cu toamna în Paris:
Crezi că Ady o să moară în curând?

Câteva frunze uscate
aruncate pe jos
sugerau că a venit toamna
şi Parisul i-a acoperit inima cu ceva,
poate cu o pătură groasă
trimisă de-acasă de Anya.

Toamna a ieşit singură din Paris:
Crezi că Ady a murit va muri în Paris?

Am ieşit ies din Paris cu Ady Endre de mână.
Deci a murit în Paris.

(*Paris, 19 iulie 2015*)

Omul şi lupul

poetului Ion Mircea

Lupul a mârâit
Omul a ridicat piatra

Lupul şi-a arătat colţii
Omul a inventat arcul şi săgeata

Lupii s-au adunat în haite
Omul a fondat Imperiul Roman

Lupul şi-a ascuţit colţii
şi şi-a pus mai bine în valoare ghearele

Omul a inventat praful de puşcă
şi l-a lovit de la distanţă

Lupii s-au decis să nu atace decât noaptea
Omul şi-a cumpărat o armă cu lunetă
cu vedere pe timp de noapte

Lupii s-au înscris în sindicatul speciilor
pe cale de dispariţie

Omul i-a felicitat şi a continuat
să-i împuşte organizat
în rezervaţii şi arii naturale bine protejate

Omul a spus homo *homini lupus*
lupii s-au supărat
s-au ascuns în adâncul pădurilor
şi n-au vrut să mai audă de om niciodată

Zvîc!

Zvîc! face săgeata pornind
din arcul bine întins a lui Ginghis Han.

Zvîc! face trupul lui Ioan Vodă cel Cumplit
dejghinat în patru
de patru cai vânzoşi.

Zvîc! face şira spinării lui Constantin
Brâncoveanu când se frânge,
apoi se aud patru zvîcuri mai mici.

Zvîc! face zvîcul bărbatului
intrând în zvîcul femeii.

Stop! zice dumnezeu,
mai refaceţi scena asta o dată,
de o sută, de o mie, de un milion,
de miliarde de ori până va fi
îndumnezeirea întruchipată.

Zvîc! face inima barbatului
intrând în inima femeii
cu şarpe cu tot.

Aoleu! face dumnezeu,
destul pentru azi,
căraţi-vă dracului de aici!

4 poeme cu clopoței

Talanga din mijlocul textului

Citesc poezie zgomotoasă mă înfrupt din fructele și forța tinereții
când deodată buf! din mijlocul textului o pulă mă izbește în burtă
ca un cap de berbec fără coarne,
cu o talangă legată de gât - din când în când
scuturată zdravăn de câte un M. M. oțetit, furibund.

Ca un semn de întrebare
pus din greșeală la sfârșitul altei propoziții
mă frământ, mă învinuiesc singur: dacă greșesc?

Citesc poezie, scriu, scarpin berbecul
sub burtă sau doar scutur talanga?

Între timp statuia lui Lucian Blaga
se dă jos de pe piedestal
și intră într-o tutungerie
să-și cumpere un prezervativ.

Odă celui ce nu scrie

Odă celui ce nu scrie
în veci pomenirea
omului din porumb
celui ce doarme
ca porcul în cucuruz

Odă trenului ce nu sosește
la timp
celui ce doarme
ca o valiză în gară
ghemotocului de nervi
omului whitmanian
firului de iarbă
noi vrem Coșbuc
de George pământ
sfințească numele
celui ce nu cântă
până nu-i crește
o viță de vie din fund
celui ce nu se îmbată
până nu i se acrește
vinul din burtă
celui ce nu plânge
până laptele
din țâța mămiții lui
nu i se face
nod gordian brânzos
în stomac

Nu omului perfect
          nu celui ce cântă
Nu
          Nu
                    Nu
fututilor și nefututilor
          iertaților și neiertaților
iertate fie
          greșelile lor
odă și imn
          cărnii din măcelărie
onoare și cinste
          apei transformate
în vin
          pizdei primordiale
înmulțirii peștilor
          pe uscat
pâinilor ce fac dragoste
          cu alte pâini
și pe loc
          într-un cuptor instant
fac o droaie de copii
          dintr-un aluat
plin de viață

Cum să f.u.t.z.i. un elefant?

În primul rând
trebuie să faci rost
de un elefant.

În al doilea rând
trebuie să-i determini sexul,
dar asta nu prea contează.

În al treilea rând
trebuie să faci rost de o scară
şi de patru muncitori zdraveni
care să ţină scara.

În al patrulea rând
trebuie să te urci
pe scară.

În al cincilea rând,
– şi asta este foarte important –
trebuie să... dar nu se poate!
Merită să-ţi tragi singur
un pumn în cap:
ai uitat prezervativul.

Muncitorii de jos
spun că este duminică
şi duminica în Africa sunt închise
toate magazinele de
prezervative
pentru elefanţi.

Aşa că te dai dumneata
frumos jos de pe scară
şi aştepţi sezonul următor.

Detaliu

<table>
<tr><td>o</td><td></td><td>o</td><td></td><td>p</td><td></td><td>e</td></tr>
<tr><td></td><td>n</td><td></td><td>a</td><td></td><td>t</td><td></td></tr>
<tr><td>o</td><td>n</td><td>o</td><td>a</td><td>p</td><td>t</td><td>e</td></tr>
</table>

o
noapte
de
dragoste
în
parisul
interbelic
făcea
cât
o
sută
de
ani
de
abstinență
credință
masturbare
în
universul
concentraționar
al
închisorilor
comuniste

de
maximă
siguranţă
de
la
aiud
gherla
sighet
poate
şi
alcatraz
nu
ştiu
pur
şi
simplu
nu
ştiu
dacă
nu nu
eram
sau
eram
şi
eu
acolo

Poeme primitive

I

Eu sunt săgeta mea
Eu sunt pasărea mea
Eu sunt carnea vânatului meu

I I

Eu sunt scrumul meu
Eu sunt cenuşa mea
Eu sunt vântul care a împrăştiat scrumul şi cenuşa mea
Şi trăiesc fiindcă eu am aprins şi înteţit focul

I I I

Eu sunt Totul
Dar şi altcineva este era Totul

I I I I

Eu sunt Eu dar altcineva mi-a dat Eu-l meu
Săgeata mea săgeata lui
Pasărea mea pasărea lui
Norocul lui la vânătoarea mea

I I I I I

Eu sunt tatăl meu
Trăiesc fiindcă sunt fiul meu
Şi fiul meu este tatăl meu

Cântec la pomul lăudat

La pomul lăudat au venit:
profanatorul profanat
trădătorul trădat
hoțul furat
violatorul violat.

La pomul lăudat au mai venit:
profanatorul trădat
trădătorul profanat
hoțul violat
violatorul furat.

Mai târziu au sosit:
violatul furat
trădatul profanat
profanatul violat
hoțul trădat.

Sunteți toți?
Da, doamne, suntem doisprezece.
Și mai sunt o mulțime de locuri libere la masă.

Sfântul Dalí

1

Într-o lume în care anomalia devine cauză iar perfecţiunea efect
decât să-i cred pe Descartes & Pascal
mai degrabă înclin să-i dau dreptate lui Dalí
când spunea că dacă nu ar fi văzut un anus de hipopotam
nu ar fi ştiut niciodată cum să deseneze o floare a soarelui.

Într-o dimineaţă tam-nesam Dalí i-a spus lui Pascal Meduză Nesuferită
lui Descartes Trygon Prostănac iar soţiei sale
Turritopsis Nutricula Frică Intravenoasă
şi amintirea lor a imortalizat-o într-un lan de floarea-soarelui.

Astfel pictează Dalí un lan de floarea-soarelui:

f
**   l   e**

f   o   r
**   l   a   e**
f   o   r
**   l   a   e**
f   o   r
**   l   a   e**
f   o   r
**   l   a   e**
f   o   r
**   l   a   e**
f   r
**   e**

Şi semnează: **Dalííí**

2

Noaptea Dalí îl visează pe Dalíí
travestit în culorile pisicii de mare.
Visează că îi spune peştişorului auriu pe care îl cheamă
tot Dalí „Peştişorule auriu, tu nu eşti un peştişor auriu,
ci o pisică de mare, te cheamă Dalí
şi trăieşti în captivitate în acvariul lui Dalí."

3

Să ne rugăm sfântului Hipopotam
preacuvioasei pisici de mare
să ne păzească de sfântul Dalíí

În realitate Dalí nu a pictat niciodată o floare a soareluiiiiiiiiiiii

4

Frica, adevărata frică, spune Dalí, se află peste tot în natură
în stare lichefiată: omul se teme de leu, dar îl împuşcă şi-l împăiază.
Leul se teme de om, dar îl mănâncă şi-l digeră.

Astfel desenează Dalí confruntarea dintre om şi leu:

f   a
          r   c
                    i
          r   c
f   a
Semnează: Dalííí

5

Acestea fiind spuse, Dalí întreabă: aceste
excremente de leu
au fost cândva
temuții vânători de lei din Africa?

Dalí confirmă: această balegă de hipopotam
a fost cândva o floare a soarelui fricoasă
pictată de Dalíí

6

De cine îi este frică lui Dalí?
De Dalí, de floarea-soarelui, de hipopotam, de pisica de mare.
Dalí se teme că Dalí o să-l mănânce pe Dalí

Când Dalí cel Roșu se pregătea să-l mănânce
pe Dalí cel Albastru
a fost mâncat de Dalí cel Galben

7

Dalí descoperă o stare intermediară
între tristețe și melancolie
pe care nu știe cum să o numească

Îi spune starea Dalí

8

Gândesc. Deci sunt o trestie, zice Dalí.
Las în urmă excremente.

Deci exist şi cineva trebuie să facă
după mine curăţenie.

9

Nimic nu îl contrazice,
imposibil de demonstrat,
Dalí întreabă, Dalí răspunde.

Dalí spune despre Dalí:
sunt floarea-soarelui
înfloresc într-o pisică de mare,
mă trag din Dalyatideea
am gura în vârful capului
şi capul în mijlocul gurii.

Dalí îl anunţă pe Dalí:
mâine te aştept la o prelegere despre Dalí
într-un anus de Dalí

Dalí nu a pictat niciodată un anus de Dalí

Are şi el limitele lui

10

Când Dalí a vrut să picteze un Dalí
i-a ţâşnit din pânză
o floare a soarelui de van Gogh.
Unde se termină cercul începe
domnia triunghiului şi dictatura pătratului?
Nici vorbă zice Dalí: unde se termină van Gogh începe Dalí.

11

Este duminică.

Dalí se plictisește de moarte.

Când intră în biserică
icoana sfântului Dalí
se întoarce cu fața spre perete.

12

Africa, Evrika! strigă Dalí
Mi-a intrat în viață carnea neagră

Vine Negresa: în afară de albul ochilor
și chiloți nu vede nimic alb
Dalí: haină neagră, guler alb, mustață subțire ridicată în sus
Luna pe cer: carne neagră în chiloți albi

13

Vine iarna în Africa.
Prima ninsoare:
          iluzia optică
îmbracă Africa
          în hăinuțe de iarnă

Vine iarna:
          un pantof
                    își învață
                              șireturile
                                        să meargă
                                                  prin zăpadă

Vine iarna în Africa.
Dalí desenează luna pe cer: carne neagră în chiloți albi

Dalí se repetă

14

Dalí a descoperit materia întunecată a cărnii
și pentru prima oară se gândește la moarte
ca la o infinită carne fără nicio culoare: carnea lui Dalí fără Dalí

Nicio culoare în universul Dalí?

Și asta ar putea deveni o permanentă stare Dalí

15

Supărat, dar și din curiozitate,
Dalí vrea să ajungă pe Marte.

Scoate litera O din cuvântul MOARTE
și astfel, printr-o șmecherie, Dalí ajunge pe MARTE.

Dalí ne-a părăsit din curiozitate.

Ezra Pound

Să revenim cu picioarele pe pământ: nu tu
ai scris să respectăm sacralitatea copulării,
întâietatea abstinenței, discreția lui Isus în relația
cu Maria Magdalena?
„Lumina asta nu-i a soarelui?"

Nu tu ai scris: am luat de la Avraam potența, de la Sara
consecvența, de la Rahela sămânța cea bună?
Remușcarea ai înhățat-o de la Dostoievski
după ce a violat o fetiță, nu după ce a scris *Demonii*,
dovadă că nu ai înțeles nimic din lecția lui Cain după ce l-a ucis pe Abel.
„Stam singur și eram copac, nu pădure."

Despre acest episod Freud ar fi scris: „Se zice că Dostoievski
ar fi violat o minoră, imagine care l-ar fi urmărit toată viața."
Cu alte cuvinte: *în necunoștință de cauză*
un bărbat violează însăși cauza.

Ezra Pound, poet, bătrân, pișicher și nebun,
nu are Dumnezeu o cușcă atât de mare
să încapă în ea toate păcatele tale,
nu are Domnul un sac atât de larg la gură
în care să-ți îndese toate poemele apoi să-ți ardă câteva
cu svastica pe spinare și să spună: „Pașol na turbinca!"
„Acolo, o Doamne al nopții, ce colosală singurătate."

Bătrâne, după ce am călcat cu motocicleta o pisică
m-am pedepsit citindu-ți de o sută de ori pe zi Canto-urile
și, datorită lecturii, am avut mai multe remușcări
după ce am omorât o nenorocită de mâță

decât după ce, urmând exemplul lui Dostoievski,
să zicem că aş fi violat o fetiţă.
„E grea Lumina acolo, e aproape solidă."

Dragostea era atunci
„o mare lingură de rahat în mâna mică a Domnului".
Aveam 16 ani, ea 15, o dezbrăcam de uniforma ei de şcolăriţă
şi-i atârnam câte un semn de întrebare de fiecare sfârc. Eram
noii copii lingvistici ai limbii române.
Ne jucam cu noile semne de punctuaţie.

Bătrâne, din Nietzsche întotdeauna citām inexact:
„Dacă te uiţi prea adânc în abis şi abisul se uită prea adânc în tine."
Nu tu ai spus: viaţa, ca şi dragostea, este cădelniţă
cădelniţându-se singură la capul mortului?
„Milă pentru capul înaripat, pentru caduceul lui Hermes."

Pentru tine poezia este o fetiţă sedusă de fratele mai mare, Eros,
iar Thanatos partida de sex a tinerei mame cu propria-i frumuseţe.
Dă-l naibii de Eros, asta spuneai: să ne-o tragem cu Thanatos.
Ai scris: pereche poezia nu are/nici între picioare blăniţă
moale/ ca a ei / nu au toate cele trei graţii la un loc.
Chinchilla, Hermina, Harita – toate unite într-un singur înger,
treime-mblănită într-o Lină-Zibelină.
„Şi-am văzut-o pe Doamna mea în lumina soarelui
Păru-i era răsfirat, în jur un snop de aripi..."

Silenţiozitatea, poate şi nepăsarea, cuşca cea mare
cu gura căscată, sacul în care să ţi se-ndese toate poemele şi păcatele
nu vin de la dumnezeu, dar el le întreţine la fel cum fochistul

aruncând cărbuni cu lopata în cuptorul încins al locomotivei
întreține și întețește jarul de sub cazan
iar aburii se transformă în viteză, credință, forță și acțiune.
Nebun, vei ajunge, ai ajuns la capătul călătoriei?
„Razna am luat-o, pe jumătate..."

Să-ți spun ceva bătrâne, dar rămâne între noi: nu ne mai aburi!
locomotivele cu aburi au dispărut demult.
Altele sunt acum cantosurile zilei de azi și de mâine.
Nu o știi nici pe asta: relația dintre Isus
și Maria Magdalena a fost devoalată
și asta înseamnă scandal, glorie și bani
pentru un anume domn Dan Brown.
Șpilul e să faci din extraordinar ordinar,
nu din ordinar și mai ordinar.
Ai zice: *„O glorie lichidă, prin urmare
o să ne întemeiem religia pe valuri".*

Chiar dacă asta tu nu o mai știi, îți respect tăcerea, sacralitatea
copulării, întâietatea abstinenței în fața inconsecvenței
în relația cu Poezia, Chinchilla, Hermina, Harita,
Zibelina, Dostoievski, pisica Ashera călcată de mine cu Jawa 350
în tinerețe, când dragostea era o linguriță de rahat
în mâna mult prea lungă și milostivă a Domnului.

Tinere, unde nu se poate trage cu pușca tranșezi cu cuțitul.
The Cantos? O pledoarie, doar o pledoarie și un argument
pentru uitare. O gâscă sălbatică cu trei puișori,
o nostalgie în care nu poți trage cu pușca.

Era acolo şi Mariana Marin? Venită din altă poezie, da,
da, era acolo şi Mani. Rupea file
dintr-o veche carte de bucate şi le arunca în foc,
dar, luminată de moarte, carnea ei era deja din litere de sticlă,
invizibilă ca a şaptea viaţă a pisicii.
„Era o pisică de treabă
şi foarte mulţi au auzit-o vorbind o limbă nepământeană."

p e i
o z a

Era singură voia să trăiască printre oameni
însă doar copacii şi câinii
au primit-o cu naturaleţe şi candoare
în intimitatea lor.

Poezia mea
duce în fiecare dimineaţă
un câine în parc
şi se întoarce acasă cu un copac.

S t r ă f u l g e r a r e a

Străfulgerarea

Întâi străfulgerarea
apoi mirarea străpunsă
străpunge şi ea
şi se simte străpunsă
când află că străfulgerarea
s-a lăsat străfulgerată

ca o virgină ţintuită într-un scaun cu rotile de ochii părintelui Arsenie Boca

Tipărit la
Tipografia „Informația Zilei"
www.informatia-zilei.ro
Satu Mare
0261/767300

Contravaloarea timbrului literar se depune
în contul Uniunii Scriitorilor din România

Cuprins

Câteva destinaţii poetice

Ataşamente
la omul profanat

Alte ataşamente,
diafragme şi simetrii

De acelaşi autor:

Miere de viespi (Litera, Bucureşti, 1988)
Spirit de haită (Dacia, Cluj-Napoca, 2002)
Salutator universal (Limes, Cluj-Napoca, 2008)
Versuri/Versek (AB-ART, Budapesta, 2009)
Poeme din altă carte (Brumar, Timişoara, 2010)
Aurel Popp, între două culturi (RAO, Bucureşti, 2017)
Punctul de inversare a memoriei (Casa de editură Max Blecher – Bucureşti, Şcoala Ardeleană Cluj-Napoca, 2017)
În atelierul lui Aurel Popp, (Tracus Arte, Bucureşti, 2019)

Satu Mare/Szatmár/Sătmar/Szatmárnémeti/Sathmar.
Pasăre Modár, primul hoit care nu pute, dar și
dimineața eleganței în mișcare, femeie
fără memorie visând un amant invizibil.

Diminețile, femeile și poezia - deși nu este
mai mult decât o șaradă - dau finețe, sobrietate,
precizie liniei orizontului, demilitarizează mersul
pe jos, instituie dictatura distincției conferind prestanță
barbariei de orice fel.

Aici, cândva, într-o seară, pentru o clipă s-au întrevăzut oazele
morții și umbrele strănepoților pe care nu avea cine să-i nască.

Aici, uneori, totul devine atât de transparent încât din nimicul
înconjurător vezi cum timpul îți face cu mâna. Ca un diliu
de la fereastra unui spital de psihiatrie.

Pe măsură ce soarele urcă pe cer
aici totul devine atât de confuz încât orașul
dispare în nimicul înconjurător. Ca o carte
care izbucnește în plâns când o închizi.

ISBN 978-606-023-063-2

